

Denne Højtidelighed havde hvilet over Barnet, lige siden hun den foregaaende Middag var kommen kørende gennem Landsbyens Gade. Under Gaarsdagens lange Aftenskumring havde hun siddet ganske tavs henne ved Vinduet inde i Barnekammeret og stirret ud paa Regnen uden at ville spise noget eller lege med den lille Dagny. Men da Tjenestepigen havde spurgt hende, om hun ikke var rask, havde hun pludselig ladet som ingenting og givet sig til at danse rundt paa Gulvet med Søsteren ligesom i et Anfald af overstadig Lystighed.

Der sad hun nu paa Havediget og lod, som om hun legede, mens hun idelig kastede stjaalne Blikke hen paa Tanten. Med eet rejste hun sig, strøg sagte Blomsterne af sit Forklæde og drev med Hænderne paa Ryggen henover Græsplænen . . . indtil hun naaede Tremmebænken. Her anbragte hun sig paa Knæ foran Tanten og lagde Armene op i hendes Skød.

„Tante,“ sagde hun stille og gav sig til at pille ved Hækletøjets lille Garnnøgle.

„Ja, min Ven,“ svarede Fru Betty, endnu halvt i sine egne Tanker.

„Tante, hvor er min Mo'er henne?“

Det gav formelig et Sæt i Fru Betty, — det var nu saa længe, siden hun havde hørt dette Spørgsmaal, der i sin Tid daglig havde sat hende i den pinligste Forlegenhed.

„Hvor falder du pludselig paa at spørge om det, min Ven?“ spurgte hun.

„Jo-o,“ svarede Sigrid og saae nu op med et frimodigt Blik. „For jeg drømte saa meget om Mo'er inat. Og om gamle Trofast. Jeg kunde ligesaa grangivelig se Mo'er, Tante! Ogsaa den lille Vorte paa Kinden, du veed nok. Og jeg drømte ogsaa om Mormo'er. Hun gav mig en Sukkerkringle, troer jeg nok. — Troer du, Tante, at Mo'er kommer snart tilbage fra den Rejse?“

Fru Betty blev urolig. Hun saae ned i disse tro-